

for deres Fordring paa Provision, og det selv om de udelukkende lønnes med Provision. At Kravet paa Provisionen er et Krav paa Løn, tilkendegives for at undgaa Misforstaaelse udtrykkeligt ved Udtryksmaaden i § 86, 4de Stykke „lønnes med Provision“.

§ 87.

De Handelsrejsende, som ikke staa i Tjenesteforhold til Handelshuset, men udøve deres Virksomhed som selvstændige Forretningsdrivende, de saakaldte Provisionsrejsende, indtage i Forhold til Handelshuset i alt væsentligt samme Stilling som Agenterne til Agenturgiveren; den andetsteds brugelige Betegnelse af dem som rejsende Agenter er træffende. Det bestemmes følgelig i § 87, 1ste Punktum, at der om deres Rettigheder og Pligter overfor Handelshuset gælder de samme Regler som i §§ 66—74 ere givne for Forholdet mellem Agent og Agenturgiver; til § 75 er der ikke henvist, da Forudsætningen for Anvendelsen af denne Paragraf, at den Rejsende sidder inde med Varelager, ifølge Affattelsen af § 85 ikke er tilstede. Adskillige af de ovennævnte Regler ville endog have mest praktisk Betydning for de Handelsrejsende, saaledes Reglen i § 74 om Tilbageholdelsesret i Prøver, Mønstre eller andet, som tilhører Agenturgiveren. I Paragrafens 2det Punktum bestemmes dernæst, at ligeledes Reglerne i §§ 46—52 om Ophøret af Forholdet mellem Kommissionær og Kommittent, der ifølge § 76 ogsaa gælde for Forholdet imellem Agent og Agenturgiver, finde tilsvarende Anvendelse paa Forholdet imellem de her omhandlede Rejsende og Handelshuset.

§ 88.

Spørgsmaalet om, hvorvidt de Handelsrejsende uden Handelshusets Bemyndigelse kunne afslutte bindende Salg for dette, har været Genstand for megen Diskussion og Overvejelse indenfor alle tre Kommissioner, og det er desværre ikke lykkedes at opnaa Enighed paa dette Punkt, idet det norske Udkast her væsentligt afviger fra de to andre.

Her i Landet er det i Praksis almindeligt antaget, at den Handelsrejsende ikke kan afslutte Salg paa Handelshusets Vegne uden særlig Bemyndigelse hertil, og at denne Sætning gælder, ikke blot naar han virker som selvstændig Forretningsdrivende (Provisionsrejsende), i hvilket Tilfælde der overhovedet ikke synes at kunne være Tvivl om, at han, lige saa lidt som en Agent har Afslutningsbeføjelse, men ogsaa naar han staaar i Tjenesteforhold til Handelshuset (fast Rejsende). I Norge have Forholdene derimod paa dette Punkt udviklet sig noget anderledes, idet man der antager, at de saakaldte faste Handelsrejsende kunne afslutte bindende Salg for Handelshuset uden at være særligt bemyndigede dertil, medens man med Hensyn til de Provisionsrejsende staaar paa det samme Standpunkt, som Danmark indtager med Hensyn til alle Handelsrejsende. Der har i Norge i længere Tid staaet en heftig Strid mellem Grossister og Detaillister om det nævnte Spørgsmaal, og Striden er endt med Sejr for Detaillisterne, der stadigt have hævdet, at de faste Handelsrejsende have Afslutningsmyndighed. Retsopfattelsen menes i denne Henseende nu at være saa fast i Norge, at en Forandring af Standpunkt anses for umulig. I Overensstemmelse hermed er det udtalt i 1ste Stykke i det norske Udkasts § 88, at den faste Rejsende kan binde sin Hovedmand ved Salg. Den danske Kommission har, lige saa lidt som dens svenske, ment at kunne følge det norske Udkast paa dette Punkt. Det har i saa Henseende ikke just været afgørende for Kommissionen, at en saadan Regel vilde være i Strid med den hidtil her i Landet anerkendte Praksis. Der er en anden Betragtning, man har ment at maatte tillægge væsentlig Betydning. Hvad det i den omspurgte Henseende formentlig navnlig gælder at opnaa, er, at Køberen, naar en Handelsrejsende har sluttet Aftale med ham, ikke fristes til at antage, at en for Handelshuset bindende Aftale herved er kommen i Stand, skønt dette ikke er Tilfældet. Men om den Rejsende staaar i Handelshusets Tjeneste eller handler som selv-